

γυμνούς κόλπους της κατακρεουργημένους, ὡς δι' ἐγχειριδίου, τοὺς βραχίονας ἐκδεδαρμένους μέχρις ὀστέων, τὸ δὲ πρόσωπον κατάδηκτον καὶ καθημαγμένον. Ὁ δὲ Μανουὴλ μανιωδῶς ἐπ' αὐτῆς κυλιόμενος, αἰμοσταγῇ ἔχων τὸν πῶγωνα, τὰ ὄμματα ἐξωθηκότα τὰ χεῖλη ἀφρίζοντα καὶ δεινῶς βρυχώμενος ἔδρακνεν, ἔδρακνεν ἀπαύστως!... ἀποσπῶν διὰ τῶν ὀδόντων τεμάχια σαρκὸς ἐκ τῶν ὤμων καὶ τοῦ στήθους τῆς κόρης, ἥτις ἀπαυδῆσασα ἐσθεςμένης μόνον φωνὰς ἐξέφερε ψυχorraγούσα. Ἐκφρων ὁ Πέτρος ὁρμᾷ πρὸς κρεμαμένην πανοπλίαν, ἀρπάζει ὄπλον καὶ πυροβολεῖ. Ὁ Μανουὴλ πίπτει τότε ὑπτίως παρὰ τὴν μνηστῆν του, ἐν ᾧ οἱ δύο πενηθεροὶ κατέπιπτον λιπόθυμοι ἐπὶ τοῦ καταφλίου τῆς θύρας.

Ἡ ὑδροφοβία τοῦ ταλαιπώρου Μανουὴλ, ἐπισχεθεῖσα ὑπὸ τῆς ἱατρικῆς διαίτης, ἀνεφάνη αἰφνης σφοδρῶς ὑπὸ τὸν ἐρεθισμόν καὶ τὸν πυρετὸν τῆς ἡμέρας τῶν γάμων, ὃ δὲ λυσσόδηκτος ἐξέσπασεν ἐπὶ τῆς δυστήνου γυναικὸς σὺν τῷ πρώτῳ φιλήματι.

Τῇ ἐπαύριον ἐτάφησαν ἀμφότεροι. Μόνος ὁ Πέτρος ὅμως ἔφερε τὸ πένθος διότι ὁ πατήρ του παρεφρόνησεν.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]

E. I. E.

Η ΚΑΡΦΙΣ

I

Οὔτε τὸνομα τῆς χώρας οὔτε τοῦ ἡρώος μου θ' ἀναφέρω. Κεῖται μακρὰν, πολὺ μακρὰν παρ' ἀκτὴν γόνιμον καὶ φλεγόμενην ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Ἐβαδίζομεν ἀπὸ πρωίας τὴν πλήρη δημητριακῶν καρπῶν παραλιακὴν ὁδόν, περιλουμένην ὑπὸ ἡλιαυγὸς κυανῆς θαλάσσης. Τὰ ἄνθη ἐφύοντο παρὰ τοὺς ἀφρούς τῶν κυμάτων, κυμάτων μαλθακῶν, ἐλαφρῶν, λικνιστικῶν. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο θερμὴ καὶ πλήρης μεμυρωμένων ἀποπνοιῶν γόνιμου καὶ καθύγρου γῆς.

Μ' ἰβεθαίωσαν ὅτι τὴν ἐσπέραν θὰ κατέλυον ἐν τῷ οἴκῳ Γάλλου, κειμένου ἐπὶ τοῦ πέραν ἐκεῖ ἀκρωτηρίου, μέσῳ δάσους πορτοκαλεῶν. Τίς ἦτο ὁ Γάλλος οὗτος; Ἠγνόουν.

Μετέβη εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα πρὸ δεκαετίας· ἠγόρασεν ἐκτεταμένας γαίας, ἃς ἐκαλλιέργησεν ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἰργάζετο μετὰ πάθους, μετὰ μανίας· ἀπὸ μηνὸς εἰς μῆνα, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, ἐπηύξανε τὰς γαίας του, ἐκαλλιέργει ἀνενδότως τὸ γόνιμον καὶ παρθένον ἔδαφος· ἀπέκτησεν οὕτως ἐργαζόμενος ἀρκούσαν περιουσίαν.

Καὶ ἐν τούτοις μ' ἰβεθαίουν ὅτι ἐξηκολούθη νὰ ἐργάζεται ἀπὸ βαθείας πρωίας ἐγειρόμενος περιήρχετο τὰς ἀπεράντους γαίας του μέχρι νυκτός· ἐφαίνετο ὑπὸ ἐμμόνου ἰδέας κατατρυχόμενος, ὑπὸ τῆς ἀκορέστου ἐπιθυμίας τοῦ χρήματος βασιανιζόμενος, ἣν οὐδὲν καταπαύει, οὐδὲν κορέννυσι.

Νῦν, ἐφαίνετο πλουσιώτατος.

Ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν του, ὅταν ἐφθασα πρὸ τῆς κατοικίας του. Ὄντως ἔκειτο ἐπὶ τῆς ἄκρας ἀκρωτηρίου, μέσῳ δάσους πορτοκαλεῶν, εὐρεία, τετράγωνος, ἀπλουστάτη καὶ ὑπερκειμένη τῆς θαλάσσης.

Ὅτε ἐπλησίασα ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας βαθυπῶγων ἀνὴρ· τὸν ἐχαιρέτησα καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ διέλθω τὴν νύκτα ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε, μοι εἶπε καὶ μοι εἵτεινε μειδιῶν τὴν χεῖρα.

Μὲ ὠδήγησεν ἐν τινὶ δωματίῳ, μοι παρεχώρησεν ἕνα τῶν ὑπηρετῶν του μετ' οἰκειότητος καὶ ἀδρότητος ἀνθρώπου τοῦ κόσμου καὶ ἀπῆλθε προσθεὶς μοι:

— Θὰ γευματίσωμεν ὅταν θελήσετε.

Ἐγευματίσαμεν ὄντως μόνον ἐπὶ ἀνδῆρου πρὸς τὴν θάλασσαν κειμένου. Τῷ ὠμίλησα ἐν πρώτοις περὶ τῆς χώρας ἐκείνης τῆς τόσῃ πλουσίας, τόσῃ μεμακρυσμένης, τόσῃ ἀγνώστου. Ἐμειδία καὶ ἀπεκρίνετο οἶονεῖ ἀφηρημένος.

— Ναί, ἡ γῆ εἶνε γόνιμος καὶ ὁ τόπος ὥραϊος, ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶνε ὥραϊον ὅταν εἶνε μακρὰν ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἀγαπᾷ τις.

— Θὰ ἐπιθυμῆτε νὰ ἰδῆτε τὴν Γαλλίαν;

— Ὅχι, τὸ Παρίσι.

— Καὶ τότε διατί δὲν ἔρχεσθε ἐκεῖ;

— Ὡ! θὰ ἔλθω!

Καὶ ἀσυνειδήτως ἤρχισαμεν νὰ ὁμιλῶμεν περὶ τοῦ παρινοῦ κόσμου· μὲ ἡρώτα ὡς ἄνθρωπος ἐπακριδῶς τὰ πάντα γινώσκων. μοι ἀνέφερε ὀνόματα, ὀνόματα γνωστά.

— Καὶ τώρα ποιὸς βλέπει κανεὶς στὴν Ὀπερα;

— Τοὺς ἰδίους καὶ τοὺς ἰδίους, ἐξαιρέσει τῶν ἀποθανόντων.

Τὸν προσέβλεπον μετὰ προσοχῆς, ὑπ' ἀορίστου ἀναμνήσεως κατεχόμενος. Βεβαίως, συνήντησά του τὸν ἄνθρωπον τοῦτον. Ἀλλὰ πῶ; πότε; Ἐφαίνετο, καὶ τοι ὕγιους κράσεως, καταβεβλημμένος, τεθλιμμένος καὶ τοι ἰσχυρᾶς θελήσεως. Ὁ βαθὺς πῶγων κατέπιπτεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἡ κεφαλὴ του ἦτο φαλακρά, αἱ ὀφρεῖς πυκναὶ καὶ ὁ μύσταξ παχύς.

Ὅπισθεν ἡμῶν, ὁ ἥλιος βυθιζόμενος ἐν τῇ θαλάσῃ ἐπλήρου ἐρυθροῦ φωτός τὰ περίξ, αἱ διηνηθισμέναι πορτοκαλεῖαι ἐπλήρουν τὴν ἀτμόσφαιραν μεθυστικῶν ἀποπνοιῶν.

Ἐκεῖνος, ἐμὲ μόνον προσέβλεπε, τὰ ἀπλανῆ βλέμματά του καθηλούντο ἐπ' ἐμοῦ, διεισδύον εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας· μοι ζητοῦντα τὴν ἀσαφῆ εἰκόνα, τὴν ἡγαπημένην καὶ γνωστήν.

— Γνωρίζετε τὸν Ῥός;

— Βεβαίως.

— Πῶς εἶνε;

— Ἐγέρασε.

— Τὸν Σέλτ;

— Πάντοτε ὁ ἴδιος.

— Τὴν Σουζάν Βερνέ;

— "ὦ! δι' αὐτὴν ἐτελείωσεν ὁ κόσμος.

— Καὶ τὴν Ἀστιέ;

— Ἀπέθανε.

— Τὴν καὶ μὲν! ... ἴσως ... γνωρίζετε...

Ἄλλ' ἐσίγησεν ἀποτόμως ὡχρὸς καὶ μὲ φωνὴν ἡλαιομένην ἐπανελάβε:

— "Ὅχι. καλλίτερα νὰ μὴ μάθω τίποτε διότι ὑποφέρω.

Καὶ θέλων νὰ δώσῃ ἄλλην φορὰν εἰς τὰς σκέψεις τοῦ ἡγέρθη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν εἰς τὴν τὸν ἡκολούθησα.

Τὰ δωμάτια τοῦ ἰσογείου εὐρύτατα, γυμνά, πένθιμα ἐφαίνοντο οἰονεὶ ἐγκαταλελειμμένα. Πινάκια καὶ κύπελλα ἐκείντο ἀναμῖξ ἐπὶ τῶν τραπέζων ἀφεθέντα ἐκεῖ ὑπὸ τῶν μελαγχρόνων ὑπηρέτων. Δύο ὄπλα ἐκρέμαντο ἐπὶ τῶν τοίχων, εἰς τὰς γωνίας ἐκείντο πύα, ἀξίναι καὶ ξηρὰ φύλλα φοινίκων.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ σπῆτι ἢ μᾶλλον ἢ καλύβη ἐμοῦ τοῦ ἐξορίστου, μοὶ εἶπε, τὸ δωμάτιόν μου ὅμως εἶνε καλλίτερον καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ ἐπισκεφθῶμεν ἂν θέλετε.

Εἰσερχόμενος ἐπίστευσα ὅτι εἰσηρχόμενος εἰς κατάστημα παλαιολόγου. Ἐκ τῶν τοίχων ἐκρέμαντο ὠραῖαι εἰκόνες, χειροτεχνήματα, ξίφη καὶ ὄπλα, ἀκριβῶς δὲ εἰς τὸ μέσον τετράγωνον ἐκ λευκοῦ ὀλοσηρικοῦ ἐντὸς χρυσοῦ πλαισίου.

Τὸ τετράγωνον τοῦτο προσέειλκε τὴν προσοχήν μου καὶ πλησιάζας εἶδον καρφίδα τῆς κεφαλῆς ἐμπεπηγμένην ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ὑφάσματος.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα, μοὶ εἶπε μειδιών, τὸ ὁποῖον βλέπω ἐδῶ ἀπὸ δέκα ἐτῶν. Ἡ καρφίτσα αὐτὴ εἶνε ὅλη ἡ ζωὴ μου.

— Θὰ ὑποφέρατε ἀπὸ καμμίαν γυναῖκα; τὸν ἠρώτησα.

— Καὶ ὑποφέρω ἀκόμα ὥς κολασμένος, ἀπήντησεν ἀποτόμως. Πᾶμε στὸ μπαλκόνι... τὸ ὄνομά της πρὸ ὀλίγου ἐφθασε εἰς τὰ χεῖλη μου ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα νὰ σὰς τὸ 'πῶ διότι ἂν μοῦ ἐλέγετε «ἀπέθανε» καθὼς μοῦ εἶπατε γιὰ τὴν Ἀστιέ, θὰ 'πετοῦσα ἀμέσως τὰ μυαλά μου στὸν ἀέρα.

II

Ἐξήλθομεν ἐπὶ τοῦ εὐρέος ἐξώστου ἐξ οὗ διεφαίνοντο δύο κόλποι ὃ μὲν δεξιᾷ ὃ ἕτερος ἀριστερᾷ περιπεφραγμένοι ὑπὸ ὑψηλῶν φαιοχρόων ὀρέων.

Ἦτο ἡ ὥρα τοῦ λυκόφωτος, καθ' ἣν ὁ δῦσας ἥλιος φωτίζει τὴν γῆν διὰ τῶν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνταυγειῶν του.

— Ἡ Ἰωάννα Λιμούρ ζῇ ἀκόμη; ἠρώτησε.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πλήρης ἀγωνίας καθηλώθησαν ἐπ' ἐμοῦ.

— Διάβολε! ... καὶ ὠραιότερα παρὰ ποτε.

— Καὶ τὴν γνωρίζετε;

— Βεβαίως.

— Δῆλα δὴ πολὺ στενῶς; ἠρώτησε περίτρομος.

— "Ὅχι.

— Πληροφορήσατέ με τότε δι' αὐτὴν, μοὶ εἶπε λαμβάνων με ἐκ τῆς χειρός.

— Δὲν γνωρίζω τίποτε εἶνε μία ἀπὸ τὰς ὠραιότερας γυναῖκας τῶν Παρισίων ζῇ εὐχαρίστως καὶ ἀνέτως, αὐτὰς τὰς πληροφορίας δύναιται μόνον νὰ σὰς μεταδώσω.

«Τὴν ἀγαπῶ» ἐψιθύρισε μὲ τόνον φωνῆς ὥστε ἔλεγεν «ἀποθνήσκω».

— Ἄ! ἐπὶ τρία ἔτη διῆλθον βίον τρομερὸν ἀλλὰ καὶ πλήρη ἡδονῶν συγχρόνως. Πέντε ἢ ἑξή φορές ἠθέλησα νὰ τὴν φωνεύσω, ἐκείνη ἀφ' ἐτέρου ἐζήτησε νὰ μεῦ βγάλῃ τὰ μάτια μ' αὐτὴν τὴν καρφίτσα τὴν ὁποῖαν εἶδετε. Νά, βλέπετε αὐτὴν τὴν ἀμυχήν εἰς τὸ ἀριστερό μου μάτι;... Ἀγαπώμεθα!... Πῶς νὰ σὰς ἐξηγήσω αὐτὸν τὸν ἔρωτα; Βεβαίως ὑπάρχει ἔρως ἡσυχος καὶ γαλήνιος προσερχόμενος ἐκ τῆς ἀμοιβαίας ὁρμῆς καὶ συμπαθείας δύο καρδιῶν, ὑπάρχει ὅμως καὶ ἔρως ἄγριος, τυραννικὸς προσερχόμενος ἐκ δύο ὄντων, τὰ ὁποῖα ἐν ᾧ μισοῦνται λατρεύονται συγχρόνως. Ἡ γυνὴ αὐτὴ ἐντὸς τριῶν ἐτῶν μὲ κατέστρεψεν ἐντελῶς· εἶχον περιουσίαν τεσσάρων ἐκατομμυρίων τὰ ὅποια κατέφαγεν ἀταράχως καὶ ἡσύχως, τὰ ὁποῖα κατεβρόχθισε μειδιώσα. Τὴν γνωρίζετε. Ἐχει τι ἀκατανίκητον ἐπ' αὐτῆς. Τί; Ἀγνοῶ. Θὰ εἶνε οἱ ὀρθαλμοὶ της, τῶν ὁποίων τὰ βλέμματα διαπερῶσιν ὥς βέλη τὴν καρδίαν, θὰ εἶνε τὸ μειδίαμά της ἐκεῖνο τὸ γλυκύ, τὸ ἀδιάφορον καὶ τὸ γοητευτικόν, τὸ ὁποῖον μένει διαρκῶς ἀποτετυπωμένον ἐπὶ τῆς μορφῆς της, ἡ φωνὴ της ἡ ἔντονος, ἡ ὁποῖα εἶνε ἡ μουσικὴ τοῦ μειδιάματός της, αἱ κινήσεις της, αἱ πάντοτε μεμετρημέναι, αἱ μεθύουσαι τὸν πρὸ αὐτῆς. Ἐπὶ τρία ἔτη αὐτὴν καὶ μόνην ἔβλεπον ἐπὶ τῆς γῆς! Πόσον ὑπέφερα! Διότι μὲ ἡπάτα! Διατί; Διὰ νὰ μὲ ἀπατᾷ. Ὅταν τὸ ἔμαθα καὶ τὴν ὕβρισα ἐκείνη μοῦ ἀπήντησεν ἀταράχως: «Μήπως εἰμεθα νόμιμοι σύζυγοι;» Ἀφ' ὅτου εὕρισκμαι ἐδῶ, ἐσκέφθην τόσον πολὺ ὥστε ἐπὶ τέλους κατάρθωσα νὰ τὴν ἐννοήσω· ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶνε σωστὴ Μανὸν Λεσκῶ· εἶνε ἡ Μανὸν, ἡ ὁποῖα δὲν ἠδύνατο νὰ ἀγαπᾷ χωρὶς καὶ νὰ πατᾷ συγχρόνως, ἡ Μανὸν διὰ τὴν ὑποῖαν ὁ ἔρως, αἱ ἡδοναὶ καὶ χρήματα εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ.

III

Ἐσίγησε· μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐξηκολούθησε:

— Ὅταν ἐξώδευσα δι' αὐτὴν καὶ τὸν τελευταῖον μου ὀβολόν, μοῦ εἶπε μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀταραξίαν: «Ἐννοεῖς, ἀγαπητέ μου, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ζήσω ἀπὸ ἀέρα καὶ ἔρωτα, σὰγαπῶ πολὺ, περισσότερον παντὸς ἄλλου, ἀλλὰ πρέπει νὰ ζήσω. Ἡ δυστυχία καὶ ἐγὼ ποτὲ δὲ θὰ κάνωμε καλὴ συντροφιά!» Καὶ ἐὰν σὰς ἔλεγα, κύριε, πόσον ὑπέφερα πλησίον της. Ὅταν τὴν ἐβλεπα μοῦ ἤρχετο ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν σκοτώσω μᾶλλον παρὰ νὰ τὴν φιλήσω. Ὅταν τὴν ἐβλεπα... μοῦ ἤρχετο ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν πνίξω μᾶλλον παρὰ νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ. Ἰπῆρχεν ἐν αὐτῇ, ὅπισθεν τῶν ὀφθαλμῶν της

τί τὸ ἄπιστον, τὸ ὁποῖον μὲ ἔκαμνε νὰ τὴν μισῶ καὶ τὴν ἀποστρέφωμαι· ἴσως ἐνεκεν αὐτοῦ τοῦ λόγου τὴν ἡγάπων τόσον πολὺ. Ἐν αὐτῇ τὸ γυναικεῖον ἦτο ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην γυναῖκα ἰσχυρότερον. Ἐξ αὐτῆς ἐξήρχετο ρεῦμα μεθυστικὸν καὶ δηλητηριώδες... Ἔχω νὰ τὴν ἰδῶ δέκα ἔτη καὶ τὴν ἀγαπῶ περισσότερο παρὰ ποτε.

IV

Ἡ νύξ κατεκάλυψε τὴν γῆν, ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο ὑπόθερμος καὶ ἀρωματώδης.

— Καὶ θὰ τὴν ἰδῇτε ποτε πλέον; τὸν ἠρώτησα.

— Διάβολε!... Κατώρθωσα νὰ σχηματίσω περιουσίαν κινήτην καὶ ἀκίνητον ὀκτακοσίων χιλιάδων φράγκων, ὅταν συμπληρώσω τὸ ἑκατομύριον θὰ τὰ πουλήσω ὅλα καὶ θὰ φύγω... Ἔχω ὅσα μοῦ φθάνουν διὰ νὰ ζήσω ἕνα ἔτος μετ' αὐτῆς — ἕνα ὁλόκληρον ἔτος... Καὶ ἔπειτα, ἡ ζωὴ μου θὰ κλείσῃ!...

— Καὶ ἔπειτα; ἠρώτησα.

— Ἐπειτα; θὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μὲ κάμῃ θαλαμηπόλον της....

(Ἐκ τῶν τοῦ Guy de Maupassant)

N. Θ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ANA THN IOYΔAIAN

KANA

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούτης ἀπὸ Ναζαρέτ εἰς Τιβεριάδα ὑπάρχει χωρίον Κέφρ-κεννὰ καλούμενον, ἀριθμοῦν 600 μόλις κατοίκους, ἄσημον μὲν σήμερον καὶ εἰς ἀθλίαν εὐρισκόμενον κατάστασιν, μεγάλην ὅμως ἀποκτήσαν φήμην ἐν ἄλλῃ ἀπομακρυσμένη ἐποχῇ, καθ' ἣν αὐτὸ Ἰησοῦς ἐποίησε τὴν ἀρχὴν τῶν σημείων ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἐφανέρωσε τὴν δόξαν αὐτοῦ. Διότι τὸ Κέφρ-κεννὰ θεωρεῖται σήμερον ἡ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ μνημονευομένη ἀρχαία πόλις Κανὰ. Πάντες βεβηχίως γνωρίζουσι τὸ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ γενόμενον θαῦμα, τὸ ἐν πάσῃ ἱεροτελεστίᾳ γάμου ἀναγινωσκόμενον, ἀλλ' οὐδεὶς ἤξευρε πού κεῖται ἀκριβῶς σήμερον τὸ μέρος ἐν ᾧ ἐτελέσθη, καθότι ἐκτὸς τοῦ Κέφρ-κεννὰ, ἔχομεν καὶ δευτέραν Κανὰ πρὸς βορρᾶν τῆς Σεππύχρης, εἰς Κανέτ-ελ Δζαμπὶλ κατὰ τὰς ἀρχαίας παραδόσεις. Παρὰ τοῖς κατοικοῖς τῶν μερῶν τούτων μεγαλειότεραι ὑπάρχουσι πιθανότητες, ὅτι τὸ Κέφρ-κεννὰ εἶναι ἡ ὀνομασθὴ Κανὰ καὶ οὐχὶ ἄλλο τι χωρίον ἐκ τῶν περὶ. Ἐνταῦθα ὑπάρχει πηγὴ ἐξ ἧς, ὡς λέγουσιν, ἤντησαν τὸ ὕδωρ καὶ ἐπλήρωσαν τὰς λιθίνας ὑδρίας, αἷς ἡνεγκαν ἐνώπιον τοῦ Ἰησοῦ. Οἱ Ἕλληνες χριστιανοὶ καὶ οἱ Ἀραβες τοῦ Κέφρ-κεννὰ προσπορίζονται οὐχὶ μικρὰς ὠφελείας ἐκ τῆς πηγῆς ταύτης, λαμβάνοντες ἐκάστοτε γενναία φιλο-

δωρήματα παρὰ τῶν ἐπιθυμούντων νὰ πῶσιν ἐκ τοῦ ἡγιασμένου ὕδατος εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θαύματος τοῦ Ἰησοῦ ἢ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ἴσως τῆς μεταβολῆς αὐτοῦ εἰς οἶνον(;)·

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς πηγῆς ταύτης ὑπάρχει καὶ μικρὰ Ἑλληνικὴ ἐκκλησία ὠκοδομημένη ἐγγὺς τῶν Ῥωμαϊκῶν ἐρείπῳ ἐπὶ τῶν ὁποίων κεῖται σήμερον τὸ νεώτερον χωρίον, περίφημος διὰ τὰς ἐν αὐτῇ σφζομένους δύο ἢ τρεῖς ὑδρίας, αἷς καταλέγουσι μεταξὺ τῶν ἀγγείων ἐκείνων, ὡς τὸ ὕδωρ μετεβλήθη ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ εἰς οἶνον. Ταύτας δεικνύουσι καθ' ἑκάστην τοῖς ἀπλοῖκοις προσκυνηταῖς, παρ' ὧν λαμβάνουσιν ἱκανὴν χρηματικὴν ἀμοιβήν. Αἱ ὑδρίαι αὗται, αἷς μεταχειρίζονται σήμερον, ὡς τὸ πάλαι, καθ' ὅλην τὴν Παλαιστίνην, ἐν ᾗ ἤκμασε τὸ Βασιλεῖον τῶν Ἑβραίων εἰςὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον κομφὰ πορώδη ἀγγεῖα, ὅμοια τῶν ἀρχαίων ἐκείνων πηλίνων ἀγγείων τῶν ἔχοντων τὴν ιδιότητα νὰ διατηρῶσι ψυχρὸν τὸ ὕδωρ κατὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται εἰς ὅλα τὰ θερμὰ κλίματα.

Ὅποταν δ' οἱ προσκυνηταὶ δὲν ἀρκοῦνται εἰς τὰ σφζόμενα ταῦτα κειμήλια, ἀλλὰ ζητοῦσι καὶ τι πλέον, ἀδιαφοροῦντες περὶ τῆς ἀληθείας ἢ μὴ τοῦ πράγματος, δεικνύουσιν αὐτοῖς καὶ τὰ ἐρείπια τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ ὁ Ἰησοῦς ἐθαυματούργησε παρὰ τῶν καλῶν οἶνον τοῖς κεκλημένοις καὶ μάλιστα τῷ ἀρχιτρικλίνῳ, ὅστις τὰ μέγιστα νῦφράνθη ἐκ τοῦ ἀνελπίστως ὑπὸ τοῦ νυμφίου προσφερθέντος ἀρίστου οἴνου, ἀγνοῶν τὸ θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ.

K. Δ. K.

EN ΔΡΑΜΑ EN ΒΕΡΟΛΙΝΩ

ἱστορικὸν Γερμανικὸν ἐπεισόδιον.

(Συνέχεια ἴδε σελ. 16).

— Ἐπιμένετε λοιπὸν ἀπαιτοῦντες παρ' ἐμοῦ, εἶπε, νὰ μεταβάλλω ἀπόρασιν, ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ τῶν δικαστῶν μου;... Τοῦτο δὲν μοὶ ἀρέσκει! Οὐδέποτε, κύριοί μου... οὐδέποτε θὰ γείνη τοῦτο. Ἀπεσταλμένος βασιλέως ἢ οὐ, δι' ἐμὲ εἶνε τὸ ἴδιον. Ὁ κόμης εἶχε λάβει τὰ ἀνακλητήρια αὐτοῦ καὶ τοῦτο ἐγνώριζον κάλλιστα ἐν Βερολίνῳ· φοβούμενοι δὲ μὴ καταλίπη τὰ ὅρια ἡμῶν ἐν αὐτῇ ἐπιφωνῶν εἰς ἑαυτὸν καὶ ἕνα καγχασμὸν διὰ τοὺς δυνεστάς του, ἐφρόντισαν νὰ φυλακίσωσιν αὐτόν. Φρονῶ ὅτι ἐπραξαν δικαίως. Οἱ κύριοι ἀπεσταλμένοι δὲν δύνανται ν' ἀναχωρήσωσιν ἀπὸ τῆς ἐπικρατείας μου χωρὶς ν' ἀποτίσωσι τὰ χρεῖα αὐτῶν. Ἡ δικαιοσύνη εἶνε τυφλή, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ της περιβάλλονται δι' ἐπίδυσμον, μὴ βλέπουσα δὲ πρὸς ποῖον φέρεται, ἀκούει μόνον κατὰ δικαίαν καλῇ τῇ πίστει, bona fide, ὡς λέγουσιν οἱ Λατῖνοι Ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ χάριν τοῦ κυρίου κόμητος ν' ἀποσπάσω